

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci žalobce **L. I. Ch.**, nar., státní příslušnost, toho času, zastoupeného opatrovníkem, organizací SOZE, se sídlem Mostecká 5, 514 00 Brno, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra ČR, odbor azylové a migrační politiky**, poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu ze dne 27.6.2014, č.j. OAM - 243/ZA-ZA15-ZA15-2014,

t a k t o :

- I. Žaloba **se z a m í t á .**
- II. Žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Ve včas podané žalobě žalobce napadal rozhodnutí vydané Ministerstvem vnitra ČR, odbor azylové a migrační politiky dne 27.6.2014 pod č.j.: OAM-243/ZA-ZA15-ZA15-2014, když se domáhal zrušení tohoto rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

V žalobě uvedl, že dne 23.5.2014 podal žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice podle § 10 odst. 1 a 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Polici České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o azylu). Dne 2.7.2014 mu bylo doručeno rozhodnutí žalovaného, kterým žalovaný rozhodl tak, že se řízení o udělení mezinárodní ochrany zastavuje podle § 25 písm. i) zákona o azylu, jelikož správní orgán shledal, že je státem příslušným k posouzení podané žádosti podle čl. 12 odst. 2

Žalobce domnívá, že byl v předcházejícím řízení o udělení mezinárodní ochrany jako účastník řízení zkrácen na svých právech, a proto se obrátil na soud se žádostí o soudní přezkum napadeného rozhodnutí dle dílu I., hlavy II., části třetí soudního řádu správního, v platném znění. Žalobce napadá rozhodnutí správního orgánu v celém rozsahu, když má za to, že správní orgán porušil ust. § 2 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb. (správní řád), neboť rozhodnutí není v souladu se zákony a mezinárodními smlouvami, dále porušil ust. § 3 správního řádu, neboť nezjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, dále pak § 50 odst. 4 správního řádu, neboť žalovaný nepřihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo.

Žalovaný dle žalobce pak porušil čl. 12 odst. 2 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26.6.2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státní příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „.....“

Žalovaný také nepostupoval podle dle § 17 odst. 1 Nařízení, dle kterého není nezbytné pro případ žalobce aplikovat ust. § 12 odst. 2 Nařízení, a členské státy se mohou od daného ustanovení odchýlit ve smyslu čl. 17 odst. 1 Nařízení

Žalobce učinil prohlášení o mezinárodní ochraně dne 23.5.2014 a správní orgán shledal jako zemi příslušnou k posouzení jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany z toho důvodu, že byl žalobce držitelem platného víza vydaného ... Dle ust. čl. 17 odst. 1 se může členský stát odchýlně od čl. 3 odst. 1 rozhodnout posoudit žádost o mezinárodní ochranu, kterou podal státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, i když podle kritérií stanových tímto nařízením není příslušný.

Žalobce se domnívá, že se správní orgán dostatečně nezabýval možností převzetí odpovědnosti za posouzení jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany ve smyslu ust. § 17 odst. 1 Nařízení Žalobce má v České republice kamarády, v nikoho nezná. Zároveň se žalobci líbí v České republice.

Žalovaný zároveň nesplnil svou povinnost podle čl. 4 odst. 1 a 2, dle nichž musí správní orgán písemně v jazyce, jemuž žadatel rozumí, nebo o němž se lze důvodně domnívat, že mu rozumí, žadatele informovat o uplatňování Nařízení Navrhoval proto, aby krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného z 27.6.2014 zrušil a věc vrátil tomuto orgánu k dalšímu řízení.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že po provedeném řízení shledal naplnění podmínek stanovených v § 10a písm. b) zákona o azylu a vzhledem k této skutečnosti, řízení o udělení mezinárodní ochrany ve smyslu 25 písm. i) zákona o azylu zastavil. Státem příslušným k posouzení podané žádosti podle čl. 3 Nařízení Rady Evropského parlamentu a Rady je, neboť správní orgán má na základě informací z NS VIS a protokolu o pohovoru prokázáno, že jmenovaný byl v době, kdy učinil prohlášení o mezinárodní ochraně na území České republiky držitelem platného víza vydaného Dne 25.6.2014 pak správní orgán obdržel informaci, že Spolková republika Německo uznala svou příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu výše jmenovaného.

Žalovaný neshledal ani důvod pro aplikaci čl. 17 Nařízení, neboť tato je diskrečním oprávněním a je na správním orgánu, zda jej použije nebo nikoliv. V situaci, kdy členský stát

tohoto oprávnění nevyužije, není povinností správního orgánu, který ve věci rozhoduje, tuto okolnost ve svém rozhodnutí výslovně odůvodňovat. Aplikaci tohoto ustanovení by nemohlo odůvodnit ani zcela subjektivní vyjádření žalobce, že se mu v ČR líbí a má zde kamarády.

K tomu však žalovaný upozorňuje, že jmenovaný měl na území ČR vstoupit dne 16.5.2014, přičemž již od 19.5.2014 se nachází v

Za nedůvodnou považuje žalovaný rovněž námitku porušení ust. č. 4 odst. 1 a 2 Nařízení, neboť jak je zřejmé z Prohlášení o jazyce (list č. 10), tento si za jazyk řízení zvolil jazyk anglický. Pro řízení mu byl proto ustanoven tlumočník pro tento jazyk, a v tomto jazyce byl rovněž poučen o principech aplikace tzv.

Správní orgán tak rozhodl v souladu se zákonem, když shledal naplnění podmínek stanovených v § 10a písm. b) zákona o azylu, v platném znění a vzhledem k této skutečnosti řízení o udělení mezinárodní ochrany ve smyslu § 25 písm. i) zákona o azylu zastavil. Jak z uvedeného vyplývá, má žalovaný správní orgán za to, že se nedopustil žádné nezákonnosti a žalobce nebyl postupem žalovaného zkrácen na svých právech. Dle názoru žalovaného nebylo žalobou zpochybněno rozhodnutí správního orgánu, kterým bylo řízení o udělení mezinárodní ochrany zastaveno, a proto navrhoval, aby soud žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítl.

Pokud jde o přezkoumávané rozhodnutí žalovaného vydané dne 27.6.2014, bylo rozhodnuto tak, že žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany je nepřípustná podle § 10a písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Řízení o udělení mezinárodní ochrany bylo zastaveno podle § 25 písm. i) zákona o azylu.

Uvedeno, že **státem příslušným k posouzení podané žádosti podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013**, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některé z členských států, (dále jen „Nařízení Evropského parlamentu a Rady“), je

V odůvodnění rozhodnutí pak mimo jiné uvedeno, že podle čl. 3 odst. 1 Nařízení Evropského parlamentu a Rady, členské státy posuzují jakoukoli žádost o mezinárodní ochranu učiněnou státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti na území kteréhokoli z nich, včetně na hranicích nebo v tranzitním prostoru. Žádost posuzuje jediný členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III. Nařízení Evropského parlamentu a Rady. Dle čl. 3 odst. 2 Nařízení Evropského parlamentu a Rady, pokud nemůže být na základě kritérií vyjmenovaných v tomto nařízení určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný *první členský stát, ve kterém byla žádost podána*.

Správní orgán nejdříve tedy zkoumal, zda vůbec je ve smyslu uvedeného Nařízení Evropského parlamentu a Rady dána příslušnost ČR k posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany výše jmenovaného žadatele. V souladu s čl. 7 Nařízení Evropského parlamentu a Rady přistoupil správní orgán k hodnocení kritérií k určení příslušného členského státu pro posouzení žádosti o mezinárodní ochranu žalobce. Podle čl. 7 odst. 1

Nařízení Evropského parlamentu a Rady se kritéria pro určení příslušného členského státu uplatňují v pořadí, v jakém jsou uvedena.

Podle čl. 12 odst. 1 Nařízení Evropského parlamentu a Rady, pokud je žadatel držitelem platného povolení k pobytu, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto povolení vydal. Podle čl. 12 odst. 2 Nařízení Evropského parlamentu a Rady, pokud je žadatel držitelem platného víza, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto vízum udělil, ledaže bylo vízum uděleno jménem jiného členského státu v rámci ujednání o zastupování podle čl. 8 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 810/2009 o kodexu Společenství o vízech (1). V tomto případě je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný zastupovaný členský stát.

V odůvodnění rozhodnutí dále uvedeno, že správní orgán konstatuje na základě informací z NS VIS a protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 3.6.2014, že výše jmenovaný žalobce byl dne 19.5.2014, kdy učinil prohlášení o mezinárodní ochraně na území ČR, držitelem platného víza vydaného V případě jmenovaného je tak nezbytné aplikovat kritérium dané článkem 12 Nařízení Evropského parlamentu a Rady.

S ohledem na výše uvedené žalovaný požádal dne 26.5.2014 o převzetí příslušnosti k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu, kterou jmenovaný podal v ČR. Dne 25.6.2014 obdržel správní orgán informaci, že uznala svou příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu výše jmenovaného.

Podle čl. 18 Nařízení Evropského parlamentu a Rady je členský stát příslušný k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu podle tohoto nařízení povinen převzetí žadatele o mezinárodní ochranu, který podal žádost v jiném členském státě a dokončit posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu. je tak povinna převzetí výše jmenovaného žadatele na své území a posoudit jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany.

Dle ust. § 10a písm. b) zákona o azylu je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, je-li k posuzování žádosti o udělení mezinárodní ochrany příslušný jiný členský stát Evropské unie.

Správní orgán rozhodující ve věci na základě výše uvedeného konstatuje naplnění podmínek stanovených v ust. § 10a písm. b) zákona o azylu a žádost o mezinárodní ochrany podanou žalovaným na území ČR shledává nepřipustnou.

Dle ust. § 25 písm. i) zákona o azylu se řízení zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná.

Vzhledem ke skutečnosti, že žádost o udělení mezinárodní ochrany výše jmenovaného byla shledána nepřipustnou, správní řízení o této žádosti se v souladu s ust. § 25 písm. i) zákona o azylu zastavuje.

Podle čl. 29 odst. 1 Nařízení Evropského parlamentu a Rady se přemístění žadatele z dožadujícího členského státu, kde byla žádost o mezinárodní ochranu podána, do příslušného členského státu provádí po konzultaci dotčených členských států v souladu s vnitrostátním právem dožadujícího členského státu, jakmile je to z praktického hlediska možné, nejpozději 6 měsíců od přijetí žádosti jiným členským státem o převzetí dotyčné

osoby nebo o její přijetí zpět nebo od vydání konečného rozhodnutí o opravném prostředku nebo o přezkumu, pokud má podle čl. 27 odst. 3 odkladný účinek.

Posouzení věci krajským soudem.

Žaloba není důvodná.

Z připojeného správního spisu soud zjistil, že žalobce 19.5.2014, tedy v den, kdy učinil prohlášení o mezinárodní ochraně na území ČR, byl držitelem platného víza vydaného, což bylo zjištěno na základě informací z NS VIS a také z protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze 3.6.2014, kdy samotný žalobce tuto skutečnost nepopřel. 25.6.2014 pak žalovaný obdržel informaci, že uznala svou příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu žalobce.

Pokud jde pak o samotného žalobce, ten žádným způsobem nezpochybňoval podmínky azylového řízení ve, jeho jedinou námitkou byla ta skutečnost, že v České republice má kamarády, když ve nikoho nezná.

Dle čl. 12 odst. 1 Nařízení Evropského parlamentu a Rady, pokud je žadatel držitelem platného povolení k pobytu, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto povolení vydal. Podle čl. 12 odst. 2 Nařízení Evropského parlamentu a Rady, pokud je žadatel držitelem *platného víza*, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto vízum udělil, ledaže bylo vízum uděleno jménem jiného členského státu v rámci ujednání o zastupování podle čl. 8 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 810/2009 o kodexu Společenství o vízech. V tom případě je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný zastupovaný členský stát.

V daném případě je tedy nepochybné, že k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu žalobce je

Podle § 10a písm. b) zákona o azylu, žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná, je-li k posuzování žádosti o udělení mezinárodní ochrany příslušný jiný členský stát Evropské unie.

Podle § 25 písm. i) zákona o azylu řízení se zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná.

Vzhledem ke skutečnostem, které byly zjištěny ze správního spisu a uvedeny žalovaným v rozhodnutí, tedy že v době, kdy žalobce učinil prohlášení o mezinárodní ochraně na území ČR, byl držitelem platného víza vydaného, je i soud toho názoru, že žalovanému nezbylo nic jiného, než řízení podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastavit, neboť žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR je nepřipustná podle § 10a písm. b) zákona o azylu.

Pokud pak žalobce namítal v žalobě, že správní orgán se dostatečně nezabýval možností převzetí odpovědnosti za posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu ve smyslu ust. § 17 odst. 1 Nařízení, žalovaný se zde ztotožňuje se stanoviskem žalovaného uvedeného v jeho písemném vyjádření k žalobě a dále pokud namítá, že žalovaný nesplnil svou povinnost dle čl. 4 odst. 1, 2 Nařízení, podle nichž musí správní orgán

písemně v jazyce, jemuž žadatel rozumí, nebo o němž se lze důvodně domnívat, že mu rozumí, žadatele informovat o uplatňování Nařízení, ze správního spisu vyplývá, že žalobce si zvolil jako jazyk pro komunikaci jazyk anglický, byl mu ustanoven tlumočník v tomto jazyce a v anglickém jazyce byl také poučen o, takže ani tato námitka důvodná není.

Soud tedy žalobu dle § 78 odst. 7 soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“) zamítl.

Pokud jde o náklady řízení, rozhodnutí se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci neměl úspěch, náklady řízení mu proto nebyly přiznány, pokud jde o žalovaného, který ve věci měl naopak úspěch, kromě běžné úřední činnosti mu žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 25. února 2015

JUDr. Jana Kubenová
samosoudkyně